

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.584 van 20 juni 2017
in de zaak A. 217.220/X-16.373.**

In zake : 1. Paul CLAUS
 2. Florimond DE WEIRT
 woonplaats kiezend te 8600 Diksmuide
 Fernande Verstraeteplein 3

tegen :

1. de STAD DIKSMUIDE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Pieter-Jan Defoort en Saartje Spriet
 kantoor houdend te 8020 Oostkamp
 Hertsbergsestraat 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de PROVINCIE WEST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 september 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 23 februari 2015 van de gemeenteraad van de stad Diksmuide houdende de definitieve vaststelling van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Stationsbuurt”, en van het besluit van 18 juni 2015 van de deputatie van de provincieraad van de provincie West-Vlaanderen houdende de goedkeuring van dit gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben elk een memorie van antwoord ingediend en verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partijen hebben elk een laatste memorie ingediend. Verzoekers hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting van 19 mei 2017, welke zitting is uitgesteld voor de terechtzitting die heeft plaatsgevonden op 2 juni 2017.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Eerste verzoeker die verschijnt, en advocaat Pieter-Jan Defoort, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide neemt op 6 november 2003 de principiële beslissing tot de opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de opwaardering van de stationswijk, op basis van hetgeen daaromtrent is voorzien in een schets van de gewenste ruimtelijke structuur in de richtinggevende bepalingen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (hierna: het GRS). In de bindende bepalingen van dit GRS wordt de aanpak van de stationsomgeving als “strategisch project” benoemd.

3.2. In april 2010 wordt een plan-MER-screeningsnota opgesteld, op basis waarvan de dienst Milieueffectrapportage (de dienst Mer) op 22 november

2012 beslist “dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke negatieve milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is”.

3.3. Op 26 april 2013 vindt de plenaire vergadering over het voorontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Stationswijk” (hierna: het gemeentelijk RUP) plaats.

3.4. Met een besluit van 28 april 2014 stelt de gemeenteraad van de stad Diksmuide het ontwerp van gemeentelijk RUP voorlopig vast. Dit ontwerp omvat maatregelen en voorschriften teneinde het station en de omgeving daarvan op te waarderen als stedelijke aantrekkingspool, aan het oude station van de buurtspoorwegen een stuk parkomgeving te creëren, de omgeving van het stedelijk zwembad als projectzone te ontwikkelen, ten zuiden van de sporen een nieuwe pendelparking te realiseren, een deel van de terreinen aan de stelplaats van De Lijn te ontwikkelen, de daaraan palende gronden vrij te geven voor sociale woningbouw, op een aantal locaties inbreidingsprojecten op micro-schaal mogelijk te maken, en de site van de gewezen hoeve aan de Grauwe Broedersstraat deels als stedelijke woonzone te bestemmen.

3.5. Over het ontwerp van gemeentelijk RUP wordt een openbaar onderzoek georganiseerd, tijdens hetwelk onder meer verzoekers bezwaren indienen.

3.6. De gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening van de stad Diksmuide (hierna: de Gecoro) beraadslaagt op 4 september 2014 over het plandossier. Het advies luidt overwegend gunstig, met een aantal suggesties tot aanpassing van een aantal deelaspecten van het gemeentelijk RUP.

3.7. Nadat de gemeenteraad van de stad Diksmuide op 22 december 2014 heeft beslist om de termijn voor de definitieve vaststelling van het gemeentelijk RUP met zestig dagen te verlengen, stelt hij het gemeentelijk RUP met het eerste bestreden besluit van 23 februari 2015 definitief vast.

In dit eerst bestreden besluit wordt onder meer het volgende overwogen:

“[...]

Overwegende dat er d.d. 18.12.2014 (mondeling) en d.d. 20.12.2014 (schriftelijk) door een van de bezwaarindieners twijfels geuit werden over de rechtsgeldigheid van het advies van de Gecoro d.d. 04.09.2014, met name met betrekking tot de gevolgde procedure tot aanduiding van de voorzitter en de benoeming van de secretaris van de Gecoro;

[...]

Overwegende dat de gemeenteraad het met de geuite twijfels van de bezwaarindieners oneens is;

[...]

Overwegende dat de gemeenteraad in ondergeschikte orde, voor zover het advies van de Gecoro toch door een onwettigheid zou zijn aangetast, meent dat dit gelijk staat aan de situatie die is voorzien in artikel 2.2.14 § 5, tweede lid van VCRO, dat bepaalt dat als de Gecoro geen tijdig (wettig) advies heeft uitgebracht, aan de adviesvereiste van de Gecoro mag worden voorbijgegaan;

Overwegende dat in die hypothese, de gemeenteraad beslist om alle argumenten, motiveringen en conclusies uit het d.d. 04.09.2014 verstrekte - vermeend formeel onwettige - advies tot de hare te maken en deze geacht worden deel uit te maken van deze beslissing;

[...]

Overwegende dat de bezwaren in het advies van de Gecoro per thema werden behandeld;

Overwegende dat het advies van de Gecoro op alle punten wordt gevolgd met uitzondering van [een aantal nader opgesomde punten]”.

In het dictum van het eerste bestreden besluit wordt verder akte genomen van het advies van de Gecoro over de bezwaren in kader van het openbaar onderzoek (artikel 1), wordt beslist om het advies van de Gecoro te volgen met uitzondering van een aantal nader aangegeven punten (artikel 2), en wordt beslist om het advies van de Gecoro verder te specificeren voor wat een aantal nader aangegeven punten betreft (artikel 3).

3.8. De deputatie van de provincieraad van de provincie West-Vlaanderen keurt het gemeentelijk RUP met een besluit van 18 juni 2015 goed.

Dit is het tweede bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4.1.1. De eerste verzoeker zet in het verzoekschrift, wat zijn belang betreft, onder meer uiteen dat hij vanuit zijn tuin het door het gemeentelijk RUP geplande appartementsblok zal zien verrijzen, waardoor zijn privacy ernstig zal worden geschaad. Hij stelt verder nagenoeg dagelijks gebruik te maken van de bestaande wandelweg richting centrum en vaak in het stadspark te vertoeven. Het gemeentelijk RUP zal er volgens de eerste verzoeker evenwel voor zorgen dat een muur van appartementsgebouwen tussen de woonwijk en het stadspark kan gebouwd worden. Hierdoor wordt het park ingesloten door de bebouwing. Van enige “intimiteit” zal volgens de eerste verzoeker geen sprake meer zijn, door de zichten vanuit de vele appartementen die zullen uitkijken op het park. De eerste verzoeker stelt voorts het gemeentelijk RUP als “een morele krenking” van zijn “rustig woongenot” te ervaren. Ook dreigt volgens hem een minwaarde van zijn woning.

4.1.2. De tweede verzoeker stelt dat ingevolge de stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden gemeentelijk RUP de schaduwperiode voor het geheel van zijn woning ernstig zal toenemen, en praktisch zal verdubbelen, en dit in de belangrijkste periode, namelijk in de winter en de herfst, en voor altijd. Hij bekritiseert ook de bouwkundige regels van het gemeentelijk RUP, die volgens hem bouwhoogten toelaten die het de naburen onmogelijk maken om energiezuinige maatregelen te treffen, of die de genomen maatregelen zelfs teniet doen, en waarbij ook de ruimtelijke kwaliteit “op de schop wordt genomen”. Tweede verzoeker meent dat zijn levenskwaliteit ingevolge het bestreden plan ernstig in het gedrang wordt gebracht.

4.2. De eerste verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord het belang van verzoekers. Zij betoogt dat deze een “specifiek” belang laten gelden dat erin bestaat dat respectievelijk hun privacy (eerste verzoeker) en bezonning (tweede verzoeker) in het gedrang zouden komen door het bestreden

gemeentelijk RUP. De middelen die een verzoekende partij voor de Raad van State inroept moeten “binnen dat belang kunnen worden ingepast en moeten [...] overeenstemmen met de daadwerkelijke reden waarom ze [het] ruimtelijk uitvoeringsplan aanvecht [...]”. Volgens haar zou geen van de middelen die verzoekers inroepen inpasbaar zijn in het specifieke belang dat zij bij hun beroep naar voor brengen. Zij stelt ook niet in te zien op welke manier een rechtsherstel na een eventueel vernietigingsarrest op grond van één van de door verzoekers aangehaalde middelen hen tot voordeel zou kunnen strekken.

4.3. In hun memorie van wederantwoord bevestigen verzoekers hun respectievelijke belang zoals dit in hun verzoekschrift wordt uiteengezet. Zij betogen dat hun inspraakrechten en hun rechten in het algemeen wel degelijk zijn geschaad door de wettigheidsbezwaren die zij in hun middelen aanvoeren.

Beoordeling

5.1. Verzoekers overtuigen dat door het gemeentelijk RUP hun directe woon- en leefomgeving zal wijzigen op een manier die zij als nadelig kunnen ervaren. Zij hebben dan ook een belang bij een gebeurlijke nietigverklaring van het bestreden gemeentelijk RUP, die de verdwijning van het bestreden plan uit de rechtsorde tot gevolg zal hebben. Verder zal blijken dat verzoekers alvast een belang hebben bij het eerste door hen ingeroepen middel.

5.2. De exceptie is ongegrond.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

6.1. Verzoekers roepen in een eerste middel de schending in van “art. 1.3.3.,§1 van de Vlaamse codex ruimtelijke ordening (VCRO) van 15 mei 2009 alsook van art. 5 en art. 9 van het Besluit van de Vlaamse regering van 19 mei 2000 tot vaststelling van nadere regels voor de samenstelling, de

organisatie en de werkwijze van de provinciale en gemeentelijke commissies voor ruimtelijke ordening, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het onpartijdigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel”.

Zij voeren aan dat het advies van de Gecoro onwettig is “wegens een onwettige samenstelling”, en dat dit gebrek ook de wettigheid van het bestreden gemeentelijk RUP aantast. Verzoekers leggen uit dat overeenkomstig artikel 1.3.3, § 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: de VCRO) de gemeenteraad de voorzitter en de vaste secretaris van de Gecoro moet benoemen, op voordracht van het college van burgemeester en schepenen. De gemeenteraad heeft op 26 augustus 2013 over de samenstelling van de Gecoro voor de periode 2013-2018 beslist, zonder evenwel een voorzitter en een vaste secretaris aan te duiden. Dit laatste werd aan de Gecoro zelf overgelaten. Ook werd de keuze voor de kandidaten door de gemeenteraad niet toegelicht. De deputatie heeft de samenstelling van de Gecoro met een besluit van 13 oktober 2013 goedgekeurd.

Verzoekers wijzen er verder op dat de gemeenteraad op 23 december 2013 alsnog een voorzitter heeft aangesteld, maar dat die beslissing pas een jaar later aan de deputatie werd overgemaakt, en dat de deputatie eerst op 15 januari 2015 die beslissing heeft goedgekeurd.

Zij besluiten uit deze gang van zaken dat de Gecoro op 4 september 2014 niet rechtsgeldig advies kon verlenen over het plandossier. Zij maken er ook melding van dat de gemeente op een informatievergadering van 18 december 2014 de bemerkingen van de buurtbewoners heeft genoteerd, en vervolgens heeft beslist tot een verlenging van de vaststellingstermijn van het plan, met als reden “dat er twijfels zijn over de rechtsgeldigheid van het advies van de Gecoro d.d. 04.09.2014, met name met betrekking tot de gevolgde procedure tot aanduiding van de voorzitter en de benoeming van de secretaris van de Gecoro”. Daarna werd volgens verzoekers een “juridische constructie” opgezet om het gemeentelijk RUP toch definitief vast te stellen, waarbij de

onwettigheid van het advies van de Gecoro werd gelijk gesteld met de ontstentenis of de laattijdigheid van het advies.

Tot slot voeren verzoekers nog aan dat de niet rechtsgeldig aangeduide vaste secretaris van de Gecoro als gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar en personeelslid van de stad ook “de objectiviteit van het advies in het gedrang” heeft gebracht, door mee te zetelen in de Gecoro bij het formuleren van het advies.

6.2. De eerste verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat het middel “louter formalistisch van aard” is, nu slechts “een aantal vermeende formele gebreken in de samenstelling van de Gecoro” worden aangevoerd waarvan niet wordt aangetoond dat op die manier een waarborg aan verzoekers werd ontnomen. Voorts merkt zij op dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat een eventuele onwettigheid van het advies van de Gecoro moet worden gelijkgesteld met de situatie van een laattijdig advies, en dat in dergelijk geval de gemeenteraad kennis kan nemen van de bezwaarschriften, wat zij ook heeft gedaan.

6.3. De tweede verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord bijkomend dat “de vraag [zich] stelt of het advies van de G[ecoro] een substantiële vormvereiste is”, dat artikel 2.2.14, § 5, VCRO in een regeling voorziet voor het geval er geen advies van de Gecoro is, en dat de gemeenteraad de taak van de Gecoro heeft overgenomen.

6.4. Verzoekers dupliceren in hun memorie van wederantwoord dat het gebrek aan een “rechtmatig advies” van de Gecoro ook het gemeentelijk RUP onwettig maakt, en dat zij een belang hebben bij het middel waarin wordt uitgelegd dat met “de samenstelling én dus de rechtsgeldige werking van de Gecoro een loopje werd genomen”. Zij betogen verder dat artikel 2.2.14, § 5, VCRO enkel de hypothese betreft waarin er “geen advies” van de Gecoro is, dat “strijdigheden met de wetgeving [...] niet [kunnen] genegeerd worden”, en dat de

adviesverplichting van de Gecoro “substantieel is [en] niet zomaar ‘overruled’ wordt door de naderhand genomen beslissingen”.

6.5. De eerste verwerende partij doet in haar laatste memorie nog gelden dat de rechtspraak uitdrukkelijk de bevoegdheid van de gemeenteraad aanvaardt om uitiem de bezwaren te behandelen. Van een onbehoorlijke bezwarenbehandeling is volgens haar geen sprake, zodat niet valt in te zien wat verzoekers’ nadeel is. Zij betoogt dat procedurevoorschriften steeds in functie van een bepaald doel staan, in dit geval het recht op een behoorlijke bezwarenbehandeling na het openbaar onderzoek, en dat de doelstelling te dezen is bereikt.

De eerste verwerende partij verzoekt de Raad van State om, in de mate dat het advies van de Gecoro onwettig zou zijn, dit op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten, “en om vervolgens op een consequente manier de gemeenteraadsbeslissing te interpreteren zoals hij was bedoeld”. Zij betoogt dat de gemeenteraad niet anders kon dan ervan uitgaan dat er een advies was, nu hijzelf geen toepassing van artikel 159 van de Grondwet mocht maken. De gemeenteraad had de bedoeling om op de wettigheidskritiek te anticiperen, en om er zo voor te zorgen dat in elke hypothese een wettige gemeenteraadsbeslissing voorlag. Indien het advies van de Gecoro door de Raad van State onwettig wordt bevonden, moet het overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden gelaten, en is er juridisch geen advies van de Gecoro voorhanden. De gemeenteraad kon derhalve in de eerste bestreden beslissing (in ondergeschikte orde) wel degelijk toepassing maken van artikel 2.2.14, § 5, VCRO en de bezwaren zelf behandelen. Zij wijst er nog op dat de Raad van State al heeft geoordeeld dat de Gecoro het voorbereidend standpunt van de ontwerper ter weerlegging van een bezwaar kan bijtreden en zich dit eigen kan maken. Het aanreiken van een eigen motivering is volgens haar in principe niet verplicht, maar in het voorliggende geval wijkt de gemeenteraad in de bestreden beslissing van bepaalde punten af, waardoor de gemeenteraad naast de verwijzing naar de tekst een eigen motivering aanreikt.

6.6. De tweede verwerende partij stelt in haar laatste memorie nog dat het advies van de Gecoro onwettig is, wat volgens haar impliceert dat het advies niet in aanmerking mag worden genomen en er *de facto* geen verschil is met de situatie waarin er geen advies werd uitgebracht. Het komt volgens deze partij wel degelijk aan de gemeenteraad toe om de bezwaren te beoordelen en desgevallend te weerleggen. Dat de wijze waarop de gemeenteraad de bezwaren weerlegt inhoudelijk overeenstemt met de motieven zoals geformuleerd in het onwettig advies van de Gecoro, doet hieraan volgens haar geen afbreuk.

6.7. Verzoekers betogen in hun laatste memorie onder meer nog dat de onwettige samenstelling van de Gecoro *in casu* belangrijke functies betreft, te weten deze van de voorzitter en van de secretaris, en dat de Gecoro niet “zomaar” een adviesorgaan is. Zij meent dat de eerste verwerende partij een hypothetische constructie opzet, waar zij tracht aan te tonen dat het tijdig verleende advies van de Gecoro als laattijdig moet beschouwd worden, en waarmee zij tracht “te bewijzen dat wit zwart is”. Het betoog van de eerste verwerende partij mist volgens hen alle logica en houdt een uitholling in van de bepalingen van de VCRO.

Verzoekers stellen verder dat het invoeren van artikel 159 van de Grondwet een nieuw element is, dat daarenboven niet dienstig is, nu een advies van de Gecoro geen akte is die op grond van deze bepaling buiten toepassing kan worden gelaten. Zij wijzen erop dat het advies van de Gecoro “identiek” werd overgenomen, “zonder enig gebruik te maken van de eigen beoordelingsbevoegdheid van de gemeenteraad”, maar “[k]lakkeloos en zonder enige kritische zin”. De enige juiste beslissing bestond er volgens hen in dat de gemeenteraad de foutieve samenstelling van haar Gecoro zo snel mogelijk zou rechtzetten en de planningsprocedure zou herstarten.

Beoordeling

7.1. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 1.3.3 van de VCRO bepaalde toentertijd:

“§ 1. Er wordt een adviesraad voor ruimtelijke ordening opgericht op het niveau van de gemeente, hierna de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening te noemen.

[...]

§ 3. De gemeenteraad benoemt de voorzitter, de leden, de plaatsvervangers en de vaste secretaris. De gemeenteraad kan onder de leden een ondervoorzitter aanwijzen. De benoeming wordt ter goedkeuring voorgelegd aan de deputatie die haar beslissing binnen dertig dagen na de betekening opstuurt naar het college van burgemeester en schepenen en de Vlaamse regering. Als ze dat niet doet, dan wordt de beslissing van de gemeenteraad geacht te zijn goedgekeurd.

De voorzitter en de vaste secretaris worden voorgedragen door het college van burgemeester en schepenen. De vaste secretaris is niet stemgerechtigd.

[...].”

7.2. Vastgesteld wordt dat de gemeenteraad van Diksmuide op 26 augustus 2013 over de samenstelling van de Gecoro heeft beslist, zonder daarbij een voorzitter en een vaste secretaris aan te duiden, ofschoon dit door artikel 1.3.3 VCRO is vereist. Niettegenstaande het voormelde, heeft de deputatie, daarom in toepassing van het toentertijd geldende artikel 1.3.3, § 3, VCRO gevraagd, de beslissing van de Gecoro met een besluit van 13 oktober 2013 goedgekeurd.

7.3. Verzoekers blijken aldus terecht aan te voeren dat op 4 september 2014 over het gemeentelijk RUP is geadviseerd door een Gecoro zonder behoorlijk aangestelde voorzitter en vaste secretaris. De verwerende partijen weerleggen dit niet, meer nog, de tweede verwerende partij bevestigt in haar memorie van antwoord en laatste memorie meermaals uitdrukkelijk dat de Gecoro geen wettig advies heeft uitgebracht.

7.4. Gelet op het voormelde wordt in het eerste bestreden besluit in hoofddorde ten onrechte geoordeeld dat het advies van de Gecoro wettig is.

7.5. Eveneens ten onrechte oordeelt het eerste bestreden besluit in subsidiaire orde dat het onwettig advies “gelijk staat aan de situatie die is voorzien in artikel 2.2.14 § 5, tweede lid van [de] VCRO” waarbij aan de adviesvereiste van de Gecoro mag worden voorbijgegaan, aangezien deze laatste

bepaling enkel de situatie betreft waarin de Gecoro “geen advies heeft verleend binnen de gestelde termijn” en het advies te dezen wel degelijk tijdig werd uitgebracht.

7.6. Zelfs aangenomen dat de Raad van State het onwettig advies van de Gecoro overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet laten, zoals de eerste verwerende partij in haar laatste memorie voorhoudt, dan nog dient vastgesteld dat het eerste bestreden besluit ter weerlegging van verzoekers’ bezwaren niet op een eigen onderzoek van die bezwaren steunt, maar louter het onwettig advies van de Gecoro volgt. Deze werkwijze is onrechtmatig en vitieert de beide bestreden beslissingen.

De door de eerste verwerende partij gemaakte vergelijking van de gevolgde werkwijze met de situatie waarbij de Gecoro het standpunt van de ontwerper van een plan overneemt, gaat niet op.

7.7. Ten onrechte houdt de eerste verwerende partij nog voor dat de verzoekers zich uitsluitend op een aantal vermeende formele gebreken in de samenstelling van de Gecoro beroepen, en op geen enkele manier aantonen hoe de vermeende schending van de vormvereisten hun enige waarborg heeft ontnomen. Ten onrechte ook stelt de tweede verwerende partij in dit verband “de vraag [...] of het advies van de GECORO [...] een substantiële vormvereiste is”.

Immers blijkt uit het toentertijd geldend artikel 2.2.14, § 5, VCRO dat het advies van de Gecoro verplicht moet worden ingewonnen, dat het raadplegen van de Gecoro een substantiële vormvereiste is in de totstandkoming van het gemeentelijk RUP, en dat de opdracht die de Gecoro ten aanzien van het ontwerp moet vervullen fundamenteel is, nu zij als opdracht heeft om de beslissende overheden ten gronde en in onafhankelijkheid te informeren door onder andere de ingediende bezwaren te bespreken. Anders dan de verwerende partijen dit blijkbaar zien, strekt een rechtmatige samenstelling van de Gecoro verzoekers wel degelijk tot waarborg. Verzoekers hebben dan ook een belang bij

hun middel, dat in het belang bij hun beroep, zoals onder de randnummers 4.1.1 en 4.1.2 uiteengezet, inpasbaar is.

7.8. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 23 februari 2015 van de gemeenteraad van de stad Diksmuide houdende de definitieve vaststelling van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Stationsbuurt”, en het besluit van 18 juni 2015 van de deputatie van de provincieraad van de provincie West-Vlaanderen houdende de goedkeuring van dit gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de vernietigde besluiten.

3. De verwerende partijen worden elk voor de helft verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig juni 2017, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust